

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1056/08
16.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Јованке Кажих, чланова већа, у спору тужиоца АА, кога заступа АВ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа АВ, адвокат, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж. бр. 845/08 од 8.5.2008. године, у седници одржаној 16.4.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж. бр. 845/08 од 8.5.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Руми П.1. бр. 289/07 од 24.10.2007. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништен отказ уговора о раду туженог бр. 1097 од 1.2.2007. године као незаконит. Утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време и тужени обавезан да тужиоца врати на посао, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.150,00 динара.

Округни суд у Сремској Митровици је пресудом Гж. бр. 845/08 од 8.5.2008. године, жалбу туженог уважио и првостепену пресуду преиначио тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи отказ уговора о раду туженог бр. 1097 од 1.2.2007. године, као и да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време, и да се обавезе тужени да врати тужиоца на посао са даном 2.2.2007. године, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 15.700,00 динара, а на име трошкова жалбеног поступка 10.800,00 динара.

Против ове другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 399. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

У првостепеном поступку је утврђено да је тужилац засновао радни однос код туженог на одређено време уговором о раду од 24.7.2006. године, за обављање послова чувар - портир, на период од шест месеци, а почев од 25.7.2006. године, најкасније до 24.1.2007. године, због повећаног обима посла. Решењем туженог од 8.12.2006. године тужиоцу је одобрено коришћење годишњег одмора за календарску 2006. годину у целини, у трајању од 23 радна дана и то у времену од 29.12.2006. године до 2.2.2007. године. Побујаном одлуком туженог бр. 1097 од 1.2.2007. године тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка разлога због којих је заснован радни однос са даном 2.2.2007. године. Тужилац је код Фонда ПИО одјављен са даном 2.2.2007. године, а наредног дана 3.2.2007. године пријављен је Националној служби за запошљавање.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев тужиоца као неоснован одбио.

Законом о раду, одредбом члана 37. став 1. прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено у случају када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла. Рад на одређено време траје за време трајања тих потреба. Ставом 4. истог члана прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

У конкретном случају тужилац је са туженим засновао радни однос на одређено време, уговором о раду у трајању најдуже до 24.1.2007. године. Након истека овог рока, тужиоцу је правилно престао радни однос код туженог дана 2.2.2007. године, јер до преображаја радног односа на одређено време у радно однос на неодређено време долази када запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока на који је засновао радни однос. Њега чине само радни дани. Нерадни дани, односно дани недељног одмора, годишњег одмора, плаћена одсуства, боловања, празник, удаљење са рада се не рачунају. Стога,

како су релевантни само дани проведени на фактичком раду, а тужилац се у спорне дане није налазио на фактичком раду него је користио годишњи одмор, нису испуњени услови из члана 37. став 4. Закона о раду, па је другостепени суд правилно применио материјално право када је тужбени захтев тужиоца као неоснован одбио.

То су разлози што је Врховни суд на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа – судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СМ